

Moje putovanje u Katoličku vjeru

Saida Wangeci, Kenija Budući da Božji planovi nisu ljudski planovi, željela bih vam otkriti svoj put u Katoličku vjeru.

29.05.2013.

Budući da Božji planovi nisu ljudski planovi, željela bih vam otkriti svoj put u Katoličku vjeru. Otac mi je bio musliman, a majka katolkinja, vjenčali su se u Katoličkoj crkvi, ali otac mi je nastavio sa svojom religijom i sporazumio se s mojom majkom da će i ona nastaviti sa

svojom i da će djeca biti katolici. Četvero nas je u obitelji, ja sam najmlađa. Prvo je troje kršteno još kao malene bebe i uobičajeno prošlo i kroz druge sakramente, na što je moj otac i pristao, ali kada sam se rodila ja, otac mi je najednom odlučio da će pričekati da odrastem i sama odlučim hoću li biti katolkinja ili muslimanka. Mojoj se majci to nije sviđalo, ali otac je bio odlučan pa je pristala. Otac mi je uvijek dozvoljavao da skupa s majkom idem u crkvu, iako je tražio da ne idem na satove vjeronauka dok ne budem dovoljno stara da sama mogu odlučiti koja će biti moja vjera.

Vjerovanje

U međuvremenu sam nastavila ići nedjeljom na Misu. Voljela sam pjevati na Misi, ali jedna od pjesama koja mi je jako privukla pozornost bila je Vjerovanje. Nisam znala njezinu važnost, ali riječi su mi se

svidale. Jedne sam nedjelje odlučila doći malo ranije kako bih si iskopirala riječi. Tako bih je mogla pjevati kada god to poželim. Nakon što je prošlo nekoliko godina, shvatila sam koliko je sve to bilo providonosno. Svake sam godine željela pitati svoga oca je li konačno stiglo to vrijeme, ali pretpostavljala sam da su za njega prave godine osamnaest ili više, tako da sam čekala.

Kada mi je bilo šesnaest, otac mi se razbolio: bila sam daleko od kuće, u ljetnoj školi, tako da nisam znala pravu ozbiljnost njegovog stanja. Primili su ga u bolnicu i, onoga dana kada je trebao ići kući, stanje mu se pogoršalo i umro je.

Bila je to moja odluka

Ono što sam kasnije saznala jest da je jednoga dana kada mu je majka otišla u bolnicu sa svojom prijateljicom koja se jako molila za

mene da se krstim, i koja je bila dobro upoznata sa cijelom situacijom; pitala je moga oca hoće li dopustiti da se ja krstim, i otac je rekao da ću to ja sama odlučiti. To sam saznala dugo nakon toga, ali u međuvremenu, moja je druga briga bila to što ga nisam stigla pitati o tome da budem katolkinja, kao što sam uvijek željela. Na putu prema sprovodu, spomenula sam to jednoj od svojih sestara i ona me je uvjerila da je odluka isključivo moja i da bi sigurno otac poštivao moju odluku.

Kada je sve prošlo i kada se sve smirilo rekla sam svojoj majci da želim početi sa satovima katekizma što je prije moguće, i to u svojoj školi. Moram priznati da se sve dogodilo vrlo brzo jer moji kolege su čekali župnika još od prošle godine, bio je previše zaposlen, ali najednom smo dobili poruku da će doći podijeliti sakramente svima koji su spremni. Trudila sam se i jako učila, ali imala

sam osjećaj da moram naučiti više. Molila sam se da uspijem položiti test i obećala sam Gospodinu da ću ući dublje u doktrinu čim primim sakramente. Hvala Bogu, sve je dobro prošlo i sve sam do danas održala svoje obećanje.

Uvijek isto, naš je Gospodin za mene imao druge planove za rast u vjeri, jer tri mjeseca nakon krštenja stupila sam u kontakt s Opusom Dei, a postoji li bolji način za ući dublje u svoju vjeru? Tri godine nakon toga otkrila sam da me Bog zove u Opus Dei, nastavljam zahvaljivati Bogu za dar vjere i za svoj poziv u Djelo.